

РЕШЕНИЕ

№ 1821

гр. София, 18.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 11.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **14406** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалбата от П. В. П., против Заповед, рег. № 4671/22.11.2012 г. на директора на Главна дирекция „Гранична Полиция” – МВР, с която е прекратено служебното правоотношение с оспорващия, на длъжността „главен полицай – командир на отделение” в мобилен граничен полицейски взвод от Г. – „С.”, към РД „Гранична Полиция” – Е.. С жалбата се твърди по същество неправилност и незаконосъобразност на заповедта, поради противоречието ѝ с материалния закон и с целта му.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Представяван е от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата и изложените в нея доводи. Заявено е искане за отмяна на заповедта. Доказателства, освен представените с административната преписка не са ангажирани и не е заявена претенция за разноси.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт оспорва жалбата и счита, че следва да бъде оставена в сила заповедта, като правилна и законосъобразна. Не желае юрисконсултско възнаграждение.

Подателят на жалбата П. В. П. е заемал по служебно правоотношение (държавен служител в МВР, категория „Д”) длъжността „главен полицай – командир на отделение” в мобилен граничен полицейски взвод от Гранично полицейско управление – „С.”, към РД „Гранична Полиция” – Е.. На длъжност в МВР е от 1999 г.

От съдържанието на Предложение, рег. № 379/15.11.2012 г. (л. 10 от делото), подписано от директора на РД „Гранична Полиция“ – Е. се установява, че по повод получаване на достъп до класифицирана информация е извършено проучване на П. П.. В хода на същото е констатирано (л. 7, л. 8), че същият е признат за виновен с влязло в законна сила на 17.04.2003 г. Решение № 43/27.03.2003 г. на Районен съд – Средец, за извършено престъпление от общ характер, но на основание чл. 78а НК е освободен от наказателна отговорност, с налагане на административно наказание „глоба“. С цитираното предложение, като е изложил горните факти регионалният директор предложил на директора на ГД „ГП“ – МВР да прекрати служебното правоотношение с държавния служител, поради несъответствие с изискването на чл. 179, ал. 1, т. 2 ЗМВР – да не е осъждан за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или да не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер, с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс. Възприемайки предложението органът по назначаване (чл. 186, ал. 1 ЗМВР) е издал оспорената Заповед, рег. № 4671/22.11.2012 г., с която, на основание чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д“, вр. чл. 179, ал. 1, т. 2 ЗМВР прекратил правоотношението с жалбоподателя П., поради обективна невъзможност да изпълнява задълженията си.

След като анализира доводите на страните и представените от ответника писмени доказателства, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД излага следните мотиви по съществото на спора.

Съдът приема, че жалбата, с която е сезиран е процесуално допустима за разглеждане.

Обстоятелствата, установени с представените от ответника писмени доказателства не са спорни между страните. Спорът, въведен от пълномощника на жалбоподателя касае правилното прилагане на материалноправни норми от ЗМВР – действащия понастоящем и отмененият, който е бил в сила към 2003 г. Според тезата му: към датата на влизане в сила на решението на РС – Средец (17.04.2003 г.) задължително е следвало на П. П. да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, на основание чл. 239, ал. 1, т. 1 ЗМВР (отм.), но поради изтичане на преклузивните срокове това не е възможно; прекратяването поради възникнало преди девет години обстоятелство противоречи на целта на закона (без да уточнява на коя цел).

Жалбата е неоснователна.

В чл. 245, ал. 1 ЗМВР са предвидени различни хипотези, представляващи материалноправни основания за прекратяване на служебно правоотношение с държавен служител в МВР. Едно от основанията (т. 7) е наличие на обективна невъзможност за изпълнение на службата, която е дефинирана в осем разновидности – б.б. „а-з“. Според т. 7, б. „д“ установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение представлява обективна невъзможност за изпълнение на задълженията. Съответно, релевантното за случая обстоятелство по чл. 179, ал. 1, т. 2 е установяването на факта, че П. П. е признат за виновен с влязло в законна сила на 17.04.2003 г. Решение № 43/27.03.2003 г. на Районен съд – Средец, за извършено престъпление от общ характер, като на основание чл. 78а НК е освободен от наказателна отговорност, с налагане на административно наказание „глоба“. Осъждането за умишлено престъпление от общ характер от своя страна е тежко нарушение на служебната дисциплина, за което задължително се налага дисциплинарно наказание „уволнение“,

по аргумент от чл. 227, ал. 1, т. 1 ЗМВР, което обаче е обвързано с определения в чл. 225 преклузивен срок.

С оглед така цитираните норми се поставят въпросите: може ли изобщо орган по назначаване на държавен служител в МВР да прекрати законосъобразно правоотношението му, след като (независимо от причините) впоследствие установи несъответствие с изискването за заемане на службата, по смисъла на чл. 179, ал. 1, т. 2 ЗМВР, но са изтекли сроковете по чл. 225 за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“; може ли, при наличието на такива обстоятелства да прекрати законосъобразно правоотношението, на основание, предвидено в чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д“ или на друго основание.

За случая е безспорно, че определените в чл. 225, ал. 4, вр. ал. 2 ЗМВР срокове за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, което към 17.04.2003 г. е било задължително, са изтекли и такова очевидно не е било наложено. Причините са ирелевантни за настоящия спор. Факт е и не се твърди друго от оспорващия, че причината за инициране на производството за издаване на процесната заповедт е полученото писмо от Районна прокуратура – С. (л. 7), от 02.10.2012 г. и решението на РС-Средец. В този смисъл, изразът „установяване наличието на обстоятелства...“, употребен в текста на чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д“ ЗМВР предоставя материалноправно основание за прекратяване на правоотношението, понеже моментът на установяване не е фиксиран от закона и не е поставен в зависимост от процесуални срокове. Действително, фактическият състав на нормата на б. „д“ изисква от обективна страна наличието на две обстоятелства, които са свързани, но втората предпоставка: „когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение“ не следва да се тълкува буквално, още повече, че според Съда е формулирана неуместно, защото осъждането за умишлено прстъпление от общ характер винаги е основание за налагане на наказание „уволнение“ (чл. 227, ал. 1, т. 1) и е несъвместимо със заемането на държавна служба в МВР, предвид чл. 179, ал. 1, т. 2. Противното означава да бъде лишена от смисъл разпоредбата на чл. 179 ЗМВР, респ. да бъде прието, че щом в даден момент (при постъпването) лицето е отговаряло на изискванията за заемане на служба в МВР, този статус ще се запази непроменен в продължение на целия период на службата и/или дори да се промени, органът по назначаване ще бъде лишен от възможността да реагира, чрез прекратяване на правоотношението. По тези съображения Съдът приема, че

Заповед, рег. № 4671/22.11.2012 г. на директора на Главна дирекция „Гранична Полиция” – МВР е издадена в съответствие с материалноправното основание, посочено в нея и при наличието на предпоставките за това. Не са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на административния акт.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на П. В. П., против Заповед, рег. № 4671/22.11.2012 г. на директора на Главна дирекция „Гранична Полиция” – МВР, с която е прекратено служебното правоотношение с оспорващия, на длъжността „главен полицай – командир на отделение” в мобилен граничен полицейски взвод от Г. – „С.”, към РД „Гранична Полиция” – Е..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: